

LA FESTA D'EN PAPITU

El Palau estava ple. Era el gran dia d'Òmnium. Era la festa de Josep Maria Benet i Jornet, que recollia el premi d'Honor de les Lletres Catalanes que li havia estat atorgat feia poc. Jo no havia anat mai a aquesta festa, perquè detesto aquesta mena de festes, però hi vaig anar per en Papitu, que és com li diem els seus amics i com li diu gairebé tothom. En Papitu és una mica més gran que no pas jo, no res, un parell d'anys i el conec de quan érem jovenets. Quan érem jovenets ens vèiem sovint. Ara ens veiem només de tant en tant, perquè els anys pesen i les vides es configuren cadascuna a la seva manera. Però ens estimem. Bé, jo l'estimo i vull creure que ell també m'estima. Per això dimarts passat vaig voler ser al Palau, per fer-li costat, per celebrar d'alguna manera que, finalment, aquest premi hagi estat concedit a un dramaturg. Perquè en Papitu és dramaturg de soca a arrel. Escriure teatre és la seva dèria. Des de sempre. I quan el teatre havia caigut a les mans dels saltimbanquis, diguem-ho així, ell, enfadat, defensava el teatre de text. El teatre escrit i ben escrit. La professió, això que en diuen la professió, se'l

mirava de cua d'ull. Pobre Papitu, i que n'és d'antiquat. Però ell, res, tossut, anava escrivint i escrivint cada dia millor. En Papitu sempre ha defensat la qualitat literària del teatre. El teatre és literatura!, deia. Un dia, quan vivia a casa, on s'havia amagat d'uns policies que el buscaven, mirant la biblioteca, va veure que jo tenia Shakespeare, el teatre de Shakespeare!, amb els llibres de poesia. Es va enfadar com una mona. Em va renyar, em va acusar d'apropiar-me de Shakespeare, de convertir-lo en poeta i així fer créixer el prestigi de la poesia. En Papitu és un apassionat. Tot ho diu amb passió. Tot t'ho fa amb passió. Si no, no s'explicaria que hagi escrit teatre d'una manera incansable. Des del 1963 fins ara, ha escrit, posem-hi, una trentena d'obres de teatre a part de guions i telenovel·les. No ha parat. I no s'ha sotmès mai a una fórmula. Ha volgut canviar, ha escrit obres deliberadament menors i obres ambicioses. Ha escrit obres costumistes, obres de ciència ficció, drames, comèdies, obres més eixutes i obres més líriques. Ho ha volgut tastar tot i sempre se n'ha sortit bé. I algunes vegades amb una extraordinària volada. En Papitu és un gran constructor teatral. Des d'aquell primer i esplèndid fresc d'*Una vella coneguda olor* fins a l'exercici magistral de tensió i de suspens de *Com dir-ho*, són

cinquanta anys de tossuderia i de passió. En Papitu és el teatre català de la segona meitat del segle XX. Ell sol. Després de Sagarra, ve ell. I en Papitu ha connectat amb el poble. No ha fet mai escarafalls de tocar segons quins temes. I ha estat un mestre per a tots els que li venen al darrere.

Tot això anava pensant, el dimarts al vespre, al Palau, mentre en una mena de llençol estès enmig d'altres, es projectaven fragments de les sèries televisives d'en Papitu, mentre dos actrius i dos actors representaven escenes de les seves obres (per què criden tant els actors catalans?), mentre alguns amics el felicitaven a través d'una filmació. Tots, gairebé tots, excepte la Sardà i un altre que ara no recordo, li anaven desitjant «moltes felicitats», fent servir aquesta aberració castellana. Els catalans diem «per molts anys», diem «l'enhorabona». Mai desitgem «felicitats», perquè sabem que la felicitat és única, i, a sobre, escassa. En fi, cada dia estem més contaminats. Va parlar Joaquim Molas, va parlar Joan-Lluís Marfany, va parlar Enric Gallén. Molas, com a historiador, no es va estar d'acusar, com sempre, els noucentistes. En aquell escenari del Palau, de triomf del modernisme més xaró, allò sonava una mica

ridícul, la veritat. Marfany va parlar com a amic, entranyable. Gallén, fi, com a crític.

Quan tot això es va haver acabat, Muriel Casals va llegir el veredicta del jurat, va cridar en Papitu, que va pujar dalt de l'escenari i li va donar un d'aquells objectes d'art que precisament els noucentistes desdenyaven. Un objecte simbòlic. Quatre barres rovellades clavades en un tros de totxo llepat pel mar. Després, en Papitu va fer de les seves. Portava uns papers, però se li van barrejar. Portava la llista de les autoritats assistents i la llista se li va esconillar, com diria Coromines. Va fer una mica el pallaso, com li agrada fer, i es va fer estimar per tothom, amb senzillesa i un punt de coqueteria. Després, tot el Palau posat dret, vam cantar els Segadors.

Article publicat al diari Ara el 15 de juny de 2013.